ΤΕΧΝΕΣ & ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ερωτικα menhir

Στο κέντρο σύγχρονης τέχνης της Ιλεάνας Τούντα, η έκθεση της Λήδας Παπακωνσταντίνου, δουλειά των δύο τελευταίων χρόνων, ουσιαστικά αντιπροσωπεύει μια θεματική ενότητα δοσμένη διττά: ζωγραφικά και γλυπτικά.

Ο κύκλος ή, μάλλον, το τρίγωνο, παραμένει συγκεκριμένα ερωτικό, συνέχεια και επέκταση της προηγούμενης δουλειάς της με τις καρδιές και τα βέλη. Στοιχεία από την προηγούμενη δουλειά της διατηρούνται και στα τωρινά ζωγραφικά έργα που παρουσιάζουν έναν περισσότερο αφαιρετικό χαρακτήρα.

Στη γλυπτική η αναφορά είναι σαφέστερη και πιο συγκεκριμένη. Το ίδιο και η πρόκληση, μορφοπλαστική ή άλλη. Παράλληλα, εύκολα γίνεται και η παραπομπή στα menhir — προϊστορικά μεγαλιθικά μνημεία της Βρετανίας και του Καρνάκ — από «όρθιο λίθο». Η μεταφορά απλή και όχι ιδιαίτερα δύσκολη. Βέβαια, αναπόφευκτα, δεν υπάρχει η σχέση του χώρου με αυτά τα κομμάτια που βρίσκονται «dépaysés» έξω από το «φυσικό» τους περιβάλλον.

Από την άλλη πλευρά, θεματολογικά, ο πολιτισμός και ο φεμινισμός μας, φαίνεται να διεκδικούν τις δικές τους ερμαϊκές στήλες. Γιατί όχι; Μόνο που το πανάρχαιο αυτό σύμβολο γονιμότητας δεν την εγγυάται οπωσδήποτε και στη μεταφορική της έννοια.

από τη Βιβή Βασιλοπούλου

Πορτρέτα

«Το πορτρέτο είναι ένα ψυχογράφημα», ένα σημείο συνάντησης εσωτερικού και εξωτερικού «τοπίου».

Το πορτρέτο «φωτογραφικό», ιδεαλιστικό ή «εικαστικό» είναι, πάντα, μια πρόκληση για τους καλλιτέχνες, και ένα πεδίο άσκησης για την απόκτηση μιας «ειδικότητας» που γνώρισε περιόδους μεγάλης ακμής στην ιστορία της Δυτικοευρωπαϊκής Τέχνης.

Αλλά υπέροχα δείγματα προσωπογραφίας έχει κληροδοτήσει στους νεότερους Έλληνες καλλιτέχνες και η ζωγραφική μας του περασμένου αιώνα, ενώ δεν έλειψε και από τη σύγχρονη τέχνη μια πολύπλευρη προσέγγιση αυτού του ανεξάντλητου θέματος. Από τα πορτρέτα του Μπουζιάνη, για παράδειγμα, ως τα πορτρέτα του Τσόκλη

Ο ζωγράφος Μάκης Θεοφυλακτόπουλος μαζί με τη Λήδα Παπακωνσταντίνου στα εγκαίνια της έκθεσής της